

C/2024/4084

8.7.2024

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Curtea de Apel Braşov (Rumænien) den 30. april 2024 – Straffesag mod P.P.R.

(Sag C-318/24, Breian ⁽¹⁾)

(C/2024/4084)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Braşov

Person, der er omfattet af den europæiske arrestordre

P.P.R.

Præjudicielle spørgsmål

1. Kan artikel 15, stk. 1, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299 ⁽²⁾, fortolkes således, at den endelige dom angående den fuldbyrdende judicielle myndigheds afgørelse om afslag på overgivelse af den person, som anmodes overgivet, har retskraft over for en anden fuldbyrdende judiciel myndighed i en anden medlemsstat, eller skal den nævnte artikel fortolkes således, at den ikke er til hinder for at [indgive en anden] anmodning om overgivelse på grundlag af den samme europæiske arrestordre, efter at forhindringerne for fuldbyrdelsen af en tidligere europæisk arrestordre er blevet ryddet af vejen, eller når afgørelsen om afslag på fuldbyrdelse af denne europæiske arrestordre ikke var i overensstemmelse med EU-retten, for så vidt som fuldbyrdelsen af en ny europæisk arrestordre ikke fører til en tilsidesættelse af artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, og den anden anmodning om overgivelse er forholdsmæssig, i overensstemmelse med fortolkningen af rammeafgørelse 2002/584 anlagt i dommen af 31. januar 2023, [Puig Gordi m.fl., C-158/21] (præmis 141 og besvarelsen af det sjette spørgsmål)?
2. [Kan] artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, [fortolkes] således, at den fuldbyrdende judicielle myndighed ikke kan afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre [udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom], når der i forbindelse med vurderingen af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder i proceduren for fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre – for så vidt angår retten til en retfærdig rettergang i lyset af kravet om en domstol oprettet ved lov, som er fastsat i chartrets artikel 47, stk. 2 – er konstateret ulovligheder ved den edsaflæggelse, som skulle være foretaget af medlemmerne af dommerkollegiet i den domstol [der har afsagt straffedommen], uden at der rejses spørgsmål om andre offentlige myndigheders indblanding i proceduren for udnævnelse af dommere?
3. [Kan] artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 47, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder, [fortolkes] således, at i en situation, hvor en person, der er omfattet af en europæisk arrestordre, gør gældende, at dennes overgivelse til den udstedende medlemsstat ville føre til en krænkelse af dennes ret til en retfærdig rettergang, kan en afgørelse truffet af kommissionen til kontrol af Interpols sager, der direkte vedrører denne person, ikke i sig selv begrunde, at den fuldbyrdende judicielle myndighed afslår at fuldbyrde denne europæiske arrestordre? [K]an en sådan afgørelse til gengæld, blandt andre oplysninger, tages i betragtning af denne judicielle myndighed ved vurderingen af, om der foreligger systemiske eller generelle mangler ved domstolssystemets funktion i denne medlemsstat eller mangler, der har indvirkning på domstolsbeskyttelsen for en objektivt identificerbar gruppe af personer, som denne person ville tilhøre?

⁽¹⁾ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

⁽²⁾ Rådets rammeafgørelse af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299 af 26.2.2009 (EUT 2009, L 81, s. 24).

4. Kan rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, fortolkes således, at den ikke er til hinder for at indgive en anden anmodning om overgivelse af den person, som anmodes overgivet, på grundlag af den samme europæiske arrestordre, [hvis fuldbyrdelse oprindeligt er blevet afslået] af den fuldbyrdende judicielle myndighed i en medlemsstat, til en anden fuldbyrdende judicielle myndighed i en anden medlemsstat, når den udstedende judicielle myndighed under hensyntagen til Domstolens eksisterende praksis konstaterer, at den tidligere afgørelse om afslag på fuldbyrdelse af denne europæiske arrestordre ikke var i overensstemmelse med EU-retten, eller forudsætter dette, at Domstolen er blevet forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af de EU-retlige bestemmelser, der finder anvendelse i den pågældende sag?
5. Er det foreneligt med princippet om gensidig anerkendelse, som er fastsat i rammeafgørelsens artikel 1, stk. 2, samt med princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, første afsnit, TEU, sammenholdt med kravet om at sikre en effektiv retsbeskyttelse af de berørte personers rettigheder, herunder i relation til artikel 15 og 19 i rammeafgørelse 2002/584, at de judicielle myndigheder i den udstedende medlemsstat (den udstedende judicielle myndighed [ved] en direkte repræsentant eller, på denne myndigheds opfordring, ved andre judicielle organer som eksempelvis en forbindelsesanklager, det nationale medlem af Eurojust eller den offentlige anklager i den udstedende medlemsstat) direkte deltager – ved at fremsætte anmodninger, fremlægge bevismateriale og [deltage] i juridiske debatter – i de retslige procedurer med henblik på fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der gennemføres af den fuldbyrdende judicielle myndighed, og desuden anvender et retsmiddel til prøvelse af afgørelsen om afslag på overgivelse – for så vidt som et sådant retsmiddel er tilgængeligt, og i givet fald i overensstemmelse med den fuldbyrdende medlemsstats nationale lovgivning – på grundlag af og under overholdelse af ækvivalensprincippet?
6. [Kan] artikel 17, stk. 1, TEU om Kommissionens opgaver, i lyset af rammeafgørelse 2002/584, fortolkes således, at Kommissionens opgave med at fremme Unionens almene interesser og tage passende initiativer med henblik herpå og dens opgave med at føre tilsyn med gennemførelsen af EU-retten kan udøves på området for den europæiske arrestordre, herunder efter anmodning fra den judicielle myndighed, der har udstedt en europæisk arrestordre, hvis den sidstnævnte finder, at den fuldbyrdende judicielle myndigheds afslag på at fuldbyrde den europæiske arrestordre i alvorlig grad vil underminere princippet om gensidig tillid og princippet om loyalt samarbejde, således at Kommissionen kan træffe de foranstaltninger, som den finder nødvendige i overensstemmelse med disse opgaver og helt uafhængigt?
7. Skal artikel 1, stk. 3, i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, sammenholdt med artikel 4 i chartret om grundlæggende rettigheder om forbud mod umenneskelig eller nedværdigende behandling, fortolkes således, at i forbindelse med undersøgelsen af forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat kan den fuldbyrdende judicielle myndighed dels ikke nægte at fuldbyrde den europæiske arrestordre på grundlag af oplysninger, som ikke har været bragt til den udstedende judicielle myndigheds kendskab og med hensyn til hvilke denne myndighed ikke har haft lejlighed til at fremsende supplerende oplysninger som omhandlet i artikel 15, stk. 2 og 3, i rammeafgørelse 2002/584, dels ikke anvende en standard, der er højere end den, der er fastsat i chartret om grundlæggende rettigheder, uden at præcisere nøjagtigt, hvilke regler den henviser til, bl.a. for så vidt angår kravene på området for frihedsberøvelse såsom udarbejdelsen af en »nøjagtig plan for straffens fuldbyrdelse«, »nøjagtige kriterier med henblik på udarbejdelse af en bestemt fuldbyrdelsesordning« og garantier på området for forbuddet mod forskelsbehandling som følge af, at der foreligger en »særligt unik og sårbar situation?«